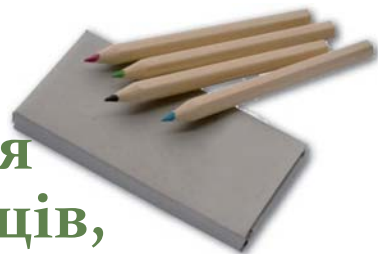


«Усе починалося з чотирьох олівців, які мені подарував брат...»



Заслуженому художникові України
Миколі ПІДГОРНОМУ – 70

Кажуть, що люди, наділені Божим даром, спершу задумуються над самим життям, а вже потім знаходять, як висловити власні думки – хто в літературі, хто в акторстві, хто в живописі...

«Написав, що хочу бути... геологом»

– Ми жили в Полтаві на квартирі за адресою Пушкіна, 113. Це був кінець 40-х... Я не пам'ятаю, що це було, можливо, день народження чи ще якесь свято, але брат мені подарував чотири олівці. Я їх досі взагалі не бачив! Але одразу щось почав малювати... А потім, пригадую, захворів, потрапив у лікарню і, коли іншим дітям приносили туди якісь апельсини чи цукерки (і це в ті часи!), я попросив, аби мені принесли оті олівці. І я там малював уже якісь танки, машини, зброю... Бо щойно закінчилася війна, й навіть ми, післявоєнні діти, ще немов жили в цьому вирі. Отак і почалося... А потім уже в школі купував брошурки типу «Як стати художником», де писали про якісь ази: як натягти полотно, як ґрунтувати, як з фарбами... Бо ж у нашій сім'ї художників не було. Все доводилося опановувати самому. І я вже в школі умів писати олією, й ці картини висіли навіть на стінах у коридорі, в класах. А мене вже всі називали «художником». Ну, знаєте, як у дітей: «А-а, художник!..». Це чомусь мене інколи навіть дратувало, і яюсь у творі на тему «Ким я хочу бути» написав, що хочу бути... геологом. І пам'ятаю, як учителька навіть засміялася, прочитавши це: «Ну, це він так написав... Ми ж знаємо!.. Все одно він буде художником». Ця фраза запам'яталася на все життя. Потім я довго шукав у Полтаві якийсь гурток, де «вчать на художника», зрештою знайшов, але там, знаєте, збиралися діти, які ще зовсім нічого не вміли, а я й справді цей період уже давно «переріс». І тоді я наважився піти в «дорослу» студію! Там були вже такі дядьки, навіть військові, добре це пам'ятаю, і яюсь спершу було боязко поруч із таки-



ми людьми, бо думаєш: я ж іще нічого не вмію, а вони вже он... Але мене там добре прийняли, мабуть, побачили, що з цього хлопця буде «толок» і вже й на професійному, так би мовити, рівні сприймали мене як рівного. Це була така своєрідна школа життя, людських і творчих взаємин, бо я навіть аж сам відчув, як подорослішав.

У мене фактично якогось Рубікону перед вибором подальшого шляху не було: куди йти після школи? Все яюсь уже вирішилося само собою. І я поїхав учитися в художнє училище, п'ять років там відучився і думав учитися далі. Але мій учитель Шеховцов відсоветував мене: ну, навіщо тобі знову вчитися того, що ти вже вмієш? Давай вдосконалюйся, пиши картини, шліфуй, в тебе це добре виходить.



Європа молода. Спаси і збережи

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:
Віктор КОРНІЮК, Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юлія ЦИРФА, Юрій АРТЕМЕНКО, Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ, Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ, Юлія ІОУФЕ, Віктор КИРИЛЛО, Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО, Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК, Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК, Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ, Лесь (Леонід) ТАНОК, Віктор ТАРАН (Терен) Наукові рецензенти:

Валентин БАЛЮК (Республіка Польща), Лариса ЛЕЩЕНКО (Республіка Польща), Огнян МІНЧЕВ (Республіка Болгарія), Томас ЯНЕЛЮНАС (Литовська Республіка)

Головний редактор

Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Приймальня:

Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора

Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер Ірина КИСІЛЬ,

Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань

парламентської діяльності:

Завідувач Юлія ЦИРФА – 234-67-78,

Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Микола БіЛОКОПИТОВ – 234-67-78

Тарас РОМАНЮК – 234-67-78

Відділ соціально-економічної політики

та правового забезпечення:

Завідувач Олександр МАЛІЄНКО – 235-81-56,

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач Ольга КЛЕЙМЕНОВА – 235-79-52,

Лучія ПУЗИКОВА, Лариса МАРЧУК,

Микола СЛАВИНСЬКИЙ, Євген ТИЩУК

Літературні редактори:

Олена ЧОПОВСЬКА – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53,

Людмила СКОРУК – 235-79-60

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23,

Сергій ДУБРОВІН – 234-68-30

Дизайн – Марина АРЕСТОВА – 235-81-56

Верстка – Сергій ЛОСЕНКО – 235-81-56,

Сергій УСЕНКО, Наталя КУТНЯК – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, Діана ТОКОВЕНКО

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»

за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2014.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого

засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,

опублікування наданих авторами творів та сплату

авторського гонорару. Рукописи не рецензуються

і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

реklamних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 04.07.2014.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований. Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3. Зам. № 36253.

Тираж 2500 прим. Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

у ТОВ «МЕГА-Поліграф».

04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Реєстраційний № Вітягуз з ЄДРПОУ

ГУРС – 2361 від 27.12.2013 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її комітетах, адміністрації Президента України, Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він також надходить до бібліотек Конгресу США та Ради Європи, до Книжкової палати України, Національної бібліотеки України імені В. Вернадського, Національної парламентської, Державної науково-технічної, Державної бібліотеки для юнацтва, Державної науково-педагогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.